

Добро, ајмо сад полако, уколико су утихнули јагањци, аплаузи и спласле ерекције: да ли је ослобађајућа пресуда Војиславу Шешљу заиста тријумф правде или један од највећих тријумфа Александра Вучића?!

Правда постоји тек као појам, као факат можда још у игри с кликерима и чињеници да би у супротном она сирота Јустиција изгледала као античка старлета.

Дакле, велики, заиста велики и неспорни тријумф Александра Вучића, па ком било драго или не да то чује?!

Да ли сам лично срећан због одлуке хашког суда- да! На слободи је: отац, супруг и човек који се бори с опаком болешћу, и ту бих се зауставио с ликовањем због пресуде. Сасвим довољно, што се мене тиче.

Једноставно и у то сам сасвим уверен- учињено је Александру Вучићу, Јустиција не зато што је толико моћан, цењен и утицајан, већ због тога што треба онима којима треба на месту где јесте, да доврши започето и интегрише нас до дезинтеграције, у шта год?!

Речју, овом пресудом добио је детиње чистог, монашки просвећеног и девичански умивеног коалиционог партнера!

Успут су, разуме се, истом пресудом аболирани и он и Томислав Николић за све што су били оних година када су на миг војводе кидисали као питбулови пуштени с ланца.

Дакле, упадљиво допадљиво бегенисање преобраћеног премијера и политичког му оца минулих месеци добило је и свој судски епилог- љубав је у ваздуху а политички тобоган њихов, и ово нешто другара што мусави и чемерно срећни чекају у песку да се велики вођа приземљи на њих...

Нема читава прича, драги моји, никакве везе са победом намучене нам Србије над светском силом и неправдом- пораз упакован у рођендански папир није поклон, већ пораз и даље, само лепше изгледа!

Да је Војислав Шешел осуђен на свега два сата робије био би апсолутно неупотребљив своме Бруту, али овако, баш као и Брут, моћи ће да прекорачи двери Немањине 11 правећи се да не познаје свој лик у огледалу...

Није ово слово разочарења, морао бих претходно да верујем у неког да би х се разочарао, већ жал за Србијом, истинска, суштинска, јер је као магаре заглављено у блату једни спасавају вукући за ушу, а други за реп, док копита тону све дубље...

А, што се 13 година робијања тиче, последњи сам који ће порећи да је заиста било нечега величнаственог у њима, заправо, у Шешељевом тамновању који јесте у те дане донекле личио на каквог Прометеја, али све пре тога и потоње, рекох: драго ми је оца супруга и човека који се носи с тешком болешћу, и с тиме бих завршио!

Све је ово партија покера у којој се Александру Вучићу дели из намештеног шпила, а наше је, ваљда, да поверујемо како за добро свих нас блефира белосветске карташе добијајући их паром двојчица и тројчица?..

Остали се (не сви, на срећу, или једнако вешто блефирају) нуде за “пикслу” пил ситни тал, и ту је крај приче о Аци званом Пуб и опозицији која му прети под прозором на ону дрипачку фору: “Ај’ сиђи ако смеш”, па се разбеже остављајући неког дежурног дебелицу да се наприма шамара...

Радујем се, заиста, слободи сваког Србина, али страхујем да још дуго, јаааако дуго неће сваки Србин бити слободан, и немају светска сила и неправда баш никакве везе с тим!

(Два у један)